

Győri Ítéltábla

Pf.IV.20.097/2021/8.

A Győri Ítéltábla dr. Locsmándi Judit pártfogó ügyvéd (cím19.) által képviselt Felperes1 (Cím1) felperesnek a dr. Németh Róbert Kálmán kamarai jogtanácsos által képviselt Alperes2 (Cím4) II. r. alperes, a dr. Lampért Bernadatt kamarai jogtanácsos által képviselt Alperes3 (cím5) III. r. alperes, valamint az Országos Bírósági Hivatal Jogi Főosztály Jogi Képviselési Osztály (cím17; jogi képviselő: képviselő1 főosztályvezető-helyettes) által képviselt Alperes4 (Cím6) IV. r. alperes ellen személyhez fűződő jogok megsértéséből származó igény iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2021. március 30-án meghozott 4.P.20.113/2018/117. számú ítélete ellen a felperes részéről 121. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében részben és akként változtatja meg, hogy megállapítja, a II. r. alperes 2016. február 16-ai előállításával megsértette a felperes személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát; az ítéletet egyebekben helybenhagyja.

A perköltség vonatkozásában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja akként, hogy megállapítja, a feljegyzett 180.000,- (egyszáznyolcvanezer) Ft kereseti illetéket az állam viseli.

Megállapítja továbbá, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének az elsőfokú eljárásban felmerült díjának 90 (kilencven) százalékát az állam, míg 10 (tíz) százalékát a II. r. alperes viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a perköltségre vonatkozóan is helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felmerült 120.000,- (egyszázhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam, míg a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díjának 90 (kilencven) százalékát az állam, 10 (tíz) százalékát a II. r. alperes viseli.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 10.500,- (tízezer-ötszáz) Ft, míg a III. r. alperesnek 15.000,- (tizenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Egyidejűleg kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 50.000,- Ft, a III. r. alperesnek 10.560,- Ft, míg a IV. r. alperesnek 12.500,- Ft perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy az illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

[2] Határozatának indokolásában rögzítette, hogy felperes a 2016. február 16-a és a 2018. március 1-je közötti időszakban cím7 sz. alatt élt tanúval, aki egy ideig élettársa is volt. A felperes állandó lakcíme Helység1ön volt, azonban rendszeresen ezen a címen tartózkodott. Emellett elmondása szerint ebben az időszakban a cím9 utcában is tartózkodott; ez utóbbi címét azonban a hatóságok, bíróság előtt eltitkolta, hogy őt ott ne keressék.

[3] Az említett időszakban a felperes ellen, illetve az ő feljelentésére több büntető eljárás is indult.

[4] A törvényszék kitért arra, hogy a felperes 2016. február 16-ai rendőrségi előállítása jogsértő volt; ezt 4.P.20.108/2018/40. számú, a Győri Ítéltábla Pf.IV.20.067/2020/4. számú ítéletével elbírálta – s a II. r. alperest sérelemdíj megfizetésére kötelező - ítéletében meg is állapította.

[5] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a cím7 lakásban 2016. december 7-én a felperest két, magát nyomozó ügyésznek kiadó személy kereste; ekkor a felperes nem tartózkodott otthon, csupán tanú.

[6] 2017. január 12-én a felperes és élettársa is a cím7. alatti lakásban tartózkodtak, amikor a benyújtó megkeresése alapján a felperes részére a Helység2i Rendőrkapitányság kézbesítője bírósági iratot kézbesített.

[7] A felperest 2017. július 15-én (helyesen: 2017. június 15-én), majd 2017. július 19-én is kétszer keresték, a cím9, valamint a cím7 lakásban is. Ekkor a Helység2i Rendőrkapitányság beosztottjai a Központi Nyomozó Főügyészség Helység3-i Regionális Osztályának idézését próbálták a felperesnek sikertelenül kézbesíteni. A cím7 lakásban csupán tanú tartózkodott.

[8] A rendőri szerv 2017. december 7-én a felperest ismét sikertelenül kereste; a benyújtó megkeresése alapján bírósági határozatok kézbesítését kísérelte meg ekkor. A felperest az eljáró rendőrök telefonon felhívták, ő azonban nem árulta el, hol tartózkodik.

[9] 2018. március 1-jén a Helység2i Rendőrkapitányság rendőrei ugyancsak bírósági megkeresés alapján kívántak bírósági határozatot kézbesíteni a felperesnek a cím7 címen, aki azonban ezúttal sem tartózkodott otthon.

[10] A felperes cím7 alatti tartózkodási helyén a Alperes3 Helység2i Járási Hivatala 2016. december 6-án a felperesre vonatkozó környezettanulmányt készítette, a Helység2i Járási és Nyomozó Ügyészség Közérdekvédelmi Csoportjának megkeresésére. A lakcímet az ügyészi szerv közölte. A lakásban csupán tanúl tartózkodott; az eljáró ügyintézők mással sem itt, sem a lépcsőházban nem találkoztak. tanúl a feltett kérdésekre készségesen válaszolt, s az általa közöltek arra utaltak, hogy felperest érintő gondokság alá helyezési eljárás megszüntetése indokolt.

[11] A törvényszék rögzítette, hogy a felperes végleges kereseti kérelmében arra kérte a bíróságot, mindhárom alperest érintően állapítsa meg magánéletének megsértését, ezen túlmenően a II. r. alperest 1.000.000,- Ft, míg a III. r. alperest 500.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére is kötelezze. Álláspontja szerint a II. r. alperes eljárása nem csupán törvénysértő, hanem kegyetlen és embertelen is volt, s ahhoz vezetett, hogy megélhetését biztosító munkahelyét elvesztette, így élettársi kapcsolata 2013. évi előállítás után megszakadt, majd a 2016. február 16-ai előállítás következtében végleg tönkrement. Minden alkalommal, amikor a rendőrség emberei lakóhelyén megjelentek, a lakosok ferde szemmel néztek rá. Azzal, hogy valótlán indokokkal keresték őt, nemcsak ő maga, hanem élettársa és lakókörnyezete is zaklatásnak volt kitéve. Az a vélekedés alakult ki, hogy veszélyes ember, akit ezért keresnek, üldöznek a hatóságok. A rendszeres, indokolatlan zaklatás miatt emberi méltósághoz való joga is sérült, s mivel szívbeteg, komoly idegi megpróbáltatásai is voltak.

[12] Előadta továbbá, hogy a III. r. alperes környezettanulmány készítése céljából teljesen alaptalanul kereste őt. A gondnokság alá helyezés iránti eljárás miatt számtalanszor tett panaszt, azonban érdemi választ nem kapott. tanúlt akkor hallgatták meg, amikor már rég nem lakott a cím7 címen. 2017. júliusában cím9 sz. alatti tartózkodási helyén is keresték őt a gyámhivatal munkatársai, a lakótársak elmondása szerint környezettanulmány készítése céljából; ez komoly lejárata volt. Ugyanez történt 2017. augusztus 3-án és 4-én is. Szerinte a III. r. alperes szándékos, megszervezett, életének tönkretételére, veszélyeztetésére irányuló eljárási cselekménysorozatot hajtott végre. Csak a szerencsén múlt, hogy nem kapott szívinfarktust, s végül az cím9 lakásról is el kellett költöznie.

[13] A felperes előadta azt is, hogy a IV. r. alperes eljárásai vele szemben kegyetlenek, embertelenek voltak. A jogtalan zaklatások, előállítási kísérletek rosszul érezték. A 2017. december 7-ére kitűzött tárgyalás előtt három nappal elfogultságot jelentett be, s közölte, a tárgyaláson nem tud részt venni. Elfogultsági bejelentésének semmibevevélével a benyújtó törvénysértő módon próbálta őt előállítani, s bár az előállítás megghiúsult, annak költségét meg kellett fizetnie; ez ugyancsak törvénysértő és megalázó, figyelemmel arra, hogy az el nem végzett szolgáltatásokért költség nem kérhető. 2017. december 7-én egyébként azért nem tudták előállítani, mert a sok izgalom hatására szívével rosszul lett, s az orvos kardiológiai vizsgálatra utalta őt be. A 2018. március 1-jei tárgyalást megelőzően pedig már több mint egy hónappal korábban jelezte, hogy a tárgyaláson megjelenik, azonban ennek ellenére kívánta őt a járásbíróság ismételt előállítani.

[14] Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

[15] A II. r. alperes hangsúlyozta, valamennyi, a felperes által sérelmezett eljárási cselekményét törvényesen folytatta le; jogsértés hiányában nincs helye személyiségi jogi

jogsértés megállapításának, illetve sérelemdíj megítélésének. Nyomozati cselekményeit az ügyész felügyelte. Előadta azt is, hogy 2016. december 7-én nem rendőrök keresték a felperest. Más alkalmak során beosztottjai a benyújtól, határozatainak, illetve a Központi Nyomozó Főügyészség Helység3-i Regionális Osztálya idézésének kézbesítését végezték. Kiemelte, hogy az érintett időszakban a felperest érintően több mint egy tucat rendőrségi eljárás volt folyamatban; mindenkor a törvényben meghatározott eljárási cselekményeket végezte.

[16] A III. r. hangsúlyozta, a felperesre vonatkozó környezettanulmány elkészítése céljából, s mindössze egyszer, 2016. december 6-án végzett eljárási cselekményt. A környezettanulmány felvételére a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján, törvényesen került sor. Ezen túlmenően környezettanulmányt nem készített; a Névl Szociális Szolgáltató Központi és Gyermekjóléti Szolgálat – mely a felperest érintően 2017-ben eljár - nem szervezeti egysége. Megjegyezte végül, hogy a környezettanulmány felvétele iránti eljárásban az előzetes értesítés alkalmazása nem kötelező, sőt, ez a szokásos gyakorlat.

[17] A IV. r. alperes azt hangsúlyozta, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: 1998. évi Be.) 281. § (2) bekezdése alapján a szabályszerű idézés ellenére vádlottként meg nem jelent felperes azonnali elővezetése iránt kellett intézkednie. A járásbíróság eljárásának törvényességét igazolja, hogy a Alperes4 Bpkf.76/2018/3. számú végzésével helybenhagyta a járásbíróságnak azt a végzését, amellyel a 2017. december 7-ére kitűzött tárgyalás elmulasztásával kapcsolatos igazolási kérelmet elutasította, annak kifejeése mellett, hogy a becsatolt orvosi irat nem igazolja, hogy a felperest egészségi állapota nem gátolta a tárgyaláson megjelenésben. Kiemelte továbbá, hogy jogszerű eljárási cselekményekből személyiségi jogi jogsértés nem származhat.

[18] Az elsőfokú bíróság felhívta a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:43. § b) pontját, s a keresetet alaptalannak ítélte meg.

[19] Mindenekelőtt rögzítette, hogy a felperes 2016. február 16-ai előállításával kapcsolatos kérelem nem képezheti jelen per tárgyát. Ugyancsak hangsúlyozta, hogy a kereset ténybeli alapjaként kizárólag a 93. számú beadványban foglaltakat tekintette.

[20] A törvényszék véleménye szerint valamennyi alperes a számára előírt jogszabályi keretek között, a jogszabályokat jogszerűen alkalmazva járt el a felperes által sérelmezett ügyekben, anélkül, hogy a felperes személyiségi jogait bármilyen módon megsértették volna. Az eljárások szabályszerű lefolytatása céljából végzett cselekményeknek nem volt céljuk a felperes bármilyen módon történő zaklatása, lejárátása; az intézkedések nem voltak megalázóak, vagy lejárató jellegűek. A felperes a hatósági intézkedésekkel köztudomásúan együtt járó hátrányhoz képest súlyosabb hátrányt nem bizonyított. Előadásán kívül nincs adat arra vonatkozóan, hogy élettársi kapcsolata emiatt ment véglegesen tönkre; ezzel szemben az volt megállapítható, hogy a felperes és tanúl kapcsolata korábban is változó volt.

[21] Mindemellett a felperes maga is tevőlegesen vett részt abban a folyamatban, melynek eredményeként több, mint egy tucat eljárás folyt vele kapcsolatban (nem csupán vádlottként, hanem sértettként és feljelentőként is). Ilyen mennyiségű hatósági és bírósági

eljárás számtalan eljárási cselekménnyel jár, melyek közül többet maga a felperes okozott, azáltal, hogy a kitűzött tárgyalási napon nem kívánt megjelenni, illetve hivatalos kézbesítési címét is bizonytalanná tette. A felperes előadta, hogy a cím9. sz. alatti címét eltitkolta a hatóságok előtt, hogy ott ne keressék, nem zaklassák, ne tudják utolérni. Ez a hozzáállás idézte elő azt a helyzetet, hogy a hatóság munkatársai a hagyományos idézési kézbesítési módok helyett személyesen keresték fel őt lakókönyezetében, s ezek a gyakori megkeresések a hatóságok szándékától függetlenül eredményezhették a felperes negatív megítélését a lakókönyezetében élők által. A szabályszerűen lefolytatott hatósági, bírósági eljárások pedig szükségképpen eredményezik az eljárás alatt álló személyek személyiségi jogainak törvényes korlátját.

[22] Mivel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint tanú1 tanúkénti meghallgatásától nem várható az állított személyiségi jogsértés jogalapját illetően releváns eredmény, ezért ezt az indítványt mellőzte.

[23] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett; annak megváltoztatását, s kereseti kérelmének megfelelő határozat hozatalát kérte. Sérelmezte, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta a cím9 utcai szomszéd, tanú2 tanú vallomását, aki előadta, hogy őt ténylegesen zaklatták, ezért költözött el. Kifejezetten téma volt, hogy miért keresik őt a rendőrök és mások is. Egyértelműen nyilatkozott arról, hogy az alperesek zaklatták őt, s arról is, hogy ez környezetében miként csapódott le. Figyelmen kívül hagyta volt munkáltatója, tanú3 tanúnak a 4.P.20.108/2018. számú ügyben keletkezett vallomását, aki előadta, rendőrségei ügyei miatt bocsátotta el őt. Sérelmezte a tanú1 tanú meghallgatására irányuló bizonyítási indítvány mellőzését. Hangsúlyozta, hogy éppen tanú1 tudta volna vázolni az alpereseknek azokat a magatartásait, illetve hatásait, melyek keresetének jogalapját adják.

[24] A felperes kitért a 2015. január 9-ei, illetve 16-ai, a Vendéglőlben történt jogsértésekre, s a 2013. október 22-ei és a 2016. február 16-ai előállítására is.

[25] Az alperesek a törvényszék ítéletének helybenhagyását kérték.

[26] A II. r. alperes azt adta elő, hogy a törvényszék ítéletének indokai is helytállóak, a fellebbezés új tényeket nem tárt fel. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a javára megítélt elsőfokú perköltség összege eltúlzottan alacsony.

[27] A III. r. alperes hangsúlyozta, hogy ügyészségi megkeresésre járt el környezettanulmány készítése céljából, gondnokság alá helyezéssel kapcsolatos gyámhatósági eljárásban. Kizárólag 2016. december 6-án kísérelt meg felvenni környezettanulmányt a cím7-en. 2017-ben, szintén ügyészi megkeresésre az illetékes családsegítő szolgálat munkatársai működtek közre környezettanulmány felvételében. Eljárása során a személyi adat- és lakcímnnyilvántartás adatai alapján nem volt lehetséges a felperes tényleges tartózkodási helyének azonosítása, a felperes a hatóságokkal nem működött együtt, tényleges tartózkodási helyét eltitkolta. Utalt arra, hogy tanú2 tanú olyan múltbeli eseményre utalt, amikor az eljárási cselekményt nem a kormányhivatal fogatosította. tanú1 tanúkénti meghallgatását a törvényszék helyesen mellőzte, ugyanis a jogsértés jogalapjára vonatkozó bizonyítékot nem tudott volna szolgáltatni.

[28] A III. r. alperes megjegyezte végül, hogy az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény 6. § (1) és (2) bekezdései alapján az ügyfeleket együttműködési kötelezettség terheli, s közérdek fűződik ahhoz, hogy a nyilvántartásban szereplő lakó- és tartózkodási helyadatok valósak legyenek.

[29] A IV. r. alperes azt emelte ki, hogy bíróságai a hatályos jogszabályoknak megfelelően hozták meg döntéseiket. Kiemelte, hogy személyiségi jogi perben egyébként sem lehet állást foglalni abban, milyen eljárási szabályokat sértett meg az eljáró bíróság, ugyanis az ilyen per nem alkalmas arra, hogy a más eljárásokra vonatkozó szakmai kérdésekben állást foglaljon, vagy azokat felülbírálja. Személyiségi jogsértés megvalósulásához többlettényállás, a bíróság esetleges eljárási szabálysértésének a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatti elkövetése szükséges; ilyet ugyanakkor a felperes nem bizonyított.

[30] A fellebbezés túlnyomórészt alaptalan.

[31] Az ítéltábla mindenekelőtt megjegyzi, hogy a felperes végleges keresetének ténybeli alapjaként nem jelölte meg a 2015. január 9-én és 16-án a Vendéglőiben történtek kivizsgálásával kapcsolatban állított jogsértést, így fellebbezésének erre vonatkozó érvelését figyelmen kívül kellett hagyni.

[32] A felperes 2016. február 16-ai, a II. r. alperes általi, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 15. §-át és 33. § (2) bekezdés b) pontját sértő előállítása kapcsán kiemelni szükséges, hogy a Alperes2 2017. február 10-én kelt 18000/105/6/19/2016.P. határozatával – miután a korábbi rendőrségi határozatot a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2016. november 24-én meghozott 10.K.24.138/2016/13/III. számú ítéletével hatályon kívül helyezte - a felperes panaszának helyt adott. A felperes a Székesfehérvári Törvényszéken 4.P.20.108/2018. számon indult perben emiatt a rendőrfőkapitányságot sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. A Győri Ítéltábla Pf.IV.20.067/2020/4. számú ítéletével – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával – a személyiségi jogot sértő jogellenes előállítás kompenzálására 150.000,- Ft sérelemdíjat ítélt meg arányosnak. Hangsúlyozta, hogy a II. r. alperes rendőrei nem vonhattak volna alappal következtetést arra, hogy idézés megkísérlése nélkül is szükséges a felperes előállítása; az arányosság megsértése a felperes személyhez fűződő jogát sértette. A régi Pp. 229. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogerő folytán a felperes az említett előállításra alapítottnan jelen perben sérelemdíj iránti igényt nem érvényesíthetett.

[33] Tény ugyanakkor, hogy a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a sérelmet szenvedett személy kérheti a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását, s ilyen igényt a felperes a másik perben nem érvényesített, így ez nem képezte akadályát megállapítási kereset előterjesztésének.

[34] Az adott esetben – miként az az eljáró bíróságoknak az említett perben hozott ítélete indokolásából kitűnik – a felperes jogsértő előállítással a II. r. alperes a felperesnek a személyes szabadsághoz fűződő, a Ptk. 2:43. § b) pontjában írt személyiségi jogát sértette meg. Megjegyzendő, hogy nem sérti a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, ha a bíróság nem a

felperes által megjelölt, hanem a konkrét tényálláshoz igazodó, adekvát személyiségi jog megsértésére von következtetést (Kúria Pfv.IV.20.168/2017/7. számú ítélete).

[35] A felperes által hivatkozott, állítása szerint személyiségi jogát sértő további alperesi intézkedések kapcsán az ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

[36] Az elsőfokú bíróság beszerezte a benyújtól on 34.B.477/2016. számon a felperes ellen zaklatás vétsége miatt indult büntetőügy iratait. Az iratokból az állapítható meg, hogy

- miután a járásbíróság 34.B.477/2016/11. számú – a felperesre vonatkozóan igazságügyi elmeorvos szakértői bizonyítást elrendelő – végzése a felperes megadott cím2 sz. címéről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, a járásbíróság megkeresésére a II. r. alperes rendőrei a felperesnek a Cím1 sz. címen a végzést közvetlenül kézbesítették;

- a 2017. december 7-ére kitűzött tárgyalást megelőző napon a felperes elfogultsági kifogást jelentett be a benyújtól és Név2 bíró, valamint a Helység2i Járási és Nyomozó Ügyészség ellen is;

- a 2017. december 7-ei tárgyaláson a járásbíróság a Helység2i Rendőrkapitányság parancsnoka útján a felperes azonnali elővezetését rendelte el, ami nem vezetett eredményre, a Cím1 sz. címen a felperest nem találták, ugyanakkor a bíróság a 2017. december 13-án érkezett (orvosnál megjelenésre hivatkozó) igazolási kérelmét elutasította, s őt a felmerült 9.250,- Ft elővezetési költség megfizetésére kötelezte;

- a Alperes4, mint másodfokú bíróság 2018. február 28-án kelt Bpkf.75/2018/3. számú végzésével az elsőfokú bíróságnak a felperest 9.250,- Ft elővezetési költség megfizetésére kötelező, 73. számú, míg Bpkf.76/2018/3. számú végzésével a 2017. december 7-ei tárgyalás elmulasztása kapcsán benyújtott igazolási kérelmét elutasító 76. sorszámú végzését hagyta helyben;

- 2018. február 15-én előterjesztett 86. számú beadványában a felperes előadta, hogy a 2018. március 1-jei tárgyaláson megjelenik;

- 2018. március 1-jén a II. r. alperes rendőrei a járásbíróság 87/I. számú elővezető parancsa alapján az e napra kitűzött tárgyalásra a felperest elővezetését megkísérelték, a felperes azonban a tárgyaláson megjelent, elővezetésére nem került sor;

- a Alperes4, mint másodfokú bíróság a 2018. április 18-án meghozott Bpkf.138/2018/3. számú végzésével a 2018. március 1-jei tárgyalás kapcsán a járásbíróságnak a felperest 10.500,- Ft elővezetési költség megfizetésére kötelező 34.B.477/2016/93. számú végzését megváltoztatta, s megállapította, az elővezetés megkísérlésével kapcsolatban felmerült költséget az állam viseli, figyelemmel arra, hogy lehetőséget látott az 1998. évi Be. 162. § (7) bekezdése szerinti különös méltányosság alkalmazására.

[37] A II. r. alperes nem vitatta, hogy rendőrei 2016. június 15-én a Központi Nyomozó Főügyészség Helység3-i Regionális Osztályának idézését kísérelték meg kézbesíteni, s előadta, 2016. július 19-én nyomozás iratainak megismerése lehetőségére vonatkozó értesítést próbáltak meg kézbesíteni.

[38] A felperes maga is azt állította, hogy 2016. december 7-én két, magát nyomozó ügyésznek kiadó személy kereste őt, így ez az eljárási cselekmény nem érinti a II. r. alperest.

[39] A III. r. alperes vonatkozásában nem volt vitás, hogy hivatala 2016. december 6-án ügyészi megkeresésre, gondokság alá helyezés iránti eljárással összefüggésben készített környezettanulmányt. A III. r. alperes vitatásával szemben a felperes azt nem bizonyította, hogy 2017. júliusában, illetve 2017. augusztus 3-án és 4-én a kormányhivatal munkatársai jártak cím9 sz. alatti bérleményében.

[40] Az így korrigált, illetve kiegészített tényállás alapján egyetért az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy – a II. r. alperesnek a 2016. február 16-ai előállítással kapcsolatos eljárásán kívül – az alperesek a felperes személyhez fűződő jogát sérelmezett eljárásaikkal nem sértették meg.

[41] A polgári jogi személyiségvédelem kapcsán ki kell emelni egyrészt, hogy nem azonosítható az alapjogok katalógusával, másrészt pedig a megsértett jognak az ember személyisége lényeges vonását kell érintenie. Mivel pedig a személy védelmének polgári jogi eszközei a személyiség ellen irányuló, a személy társadalmi megítélését negatívan befolyásoló támadások ellen nyújtanak jogvédelmet (BDT2006. 1444.), önmagában személyiségi jogsértést még a közhatalmat gyakorló szerv jogszabálysértő intézkedése, mulasztása sem alapozhat meg.

[42] Az adott esetben a II. r. alperes ügyészi, bírósági megkeresésekre kísérelte meg iratok kézbesítését, illetve 2017. december 7-én és 2018. március 1-jén a felperes tárgyalásra előállítását. Intézkedéseinek háttérében a felperes elérhetőségének eltitkolása, illetve a tárgyaláson való megjelenés elmulasztása állt, melynek önhibán kívüli voltát a felperes sikerrel nem igazolta. A III. r. alperes ugyancsak ügyészi megkeresésre járt el környezettanulmány felvétele céljából. A II. r. és a III. r. alperesek esetében nyilvánvaló, hogy e megkereséseknek eleget kellett tenniük, azok teljesítését nem tagadhatták meg. A felperes nem bizonyította, hogy eljárásuk zaklatásszerű, személyhez fűződő jogot eredményező volt.

[43] A IV. r. alperes sérelmezett eljárása a vádlottként szabályszerű idézés ellenére a 2017. december 7-ei tárgyaláson meg nem jelent felperes tárgyalási jelenlétének biztosítását célozta, s nem értékelhető a felperes személye elleni támadásként.

[44] tanú2 tanú vallomása kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy bár nem volt azonosítható, pontosan mely szerv intézkedése kapcsán, de a tanú előadta, hogy az eljáró ügyintézővel nem volt együttműködő, a kapcsolatot nem volt hajlandó vele felvenni. tanú2 mindemellett arról is beszámolt, hogy a felperest zaklatták, ami miatt elköltözött, továbbá lakókörnyezetében kifejezetten téma volt, hogy keresik őt (tanú2 tanú vallomása – Székesfehérvári Törvényszék 4.P.20.113/2018/107. számú jegyzőkönyv 2. oldala), azonban

az, hogy a felperes szubjektíve az eljárásokat miként élte meg, illetve, hogy környezetében ennek milyen következményei voltak, személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítására nem ad alapot.

[45] Az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte a tanú1 tanú meghallgatása iránti bizonyítási indítvány teljesítését. Az ítéltábla pusztán megjegyzi, hogy a Helység2i Rendőrkapitányságon 2016. április 15-ei tanúkénti meghallgatásakor azt adta elő, hogy 2014 decemberében „részlegesen” hozzá költözött, aminek az volt az előzménye, hogy évekkorábban élettársi kapcsolatban éltek. Maga a tanú sem tekintette akként, hogy vallomása megtételekor a felperes élettársa lett volna. A felperes a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2016. november 24-én megtartott tárgyaláson azt adta elő, hogy a cím7. alatti lakás hölgy tulajdonosával nem élettársak (Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.138/2016/13. számú jegyzőkönyv 5. oldala).

[46] Szükségtelen volt tanú3 tanúnak a felperest érintő 2016. február 16-ai II. r. alperesi intézkedés kapcsán a Székesfehérvári Törvényszék előtt 4.P.20.108/2018. számon indult perben keletkezett tanúvallomásának beszerzése, s annak a bizonyítás anyagává tétele. Ennek kapcsán az ítéltábla megjegyzi, Pf.IV.20.067/2020/4. számú ítéletében úgy foglalt állást, hogy a felperes állását nem a 2016. február 16-ai rendőri intézkedés miatt vesztette el (Győri Ítéltábla Pf.IV.20.067/2020/4. számú ítélet 11. oldala).

[47] Ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében részben és akként változtatja meg, hogy megállapította, a II. r. alperes 2016. február 16-ai előállításával megsértette a felperes személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát, míg az ítéletet egyebekben helybenhagyta.

[48] A perköltség vonatkozásában a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét annyiban változtatta meg, hogy a régi Pp. 84. § 81) és (3) bekezdéseire, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdésének c) pontjára, 39. § (1) bekezdésére, 42. § (1) bekezdésének a) pontjára, 56. § (1) bekezdésére, valamint a költségmentesség alkalmazásáról a bírsági eljárásban című 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára figyelemmel a felmerült illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseket „pótolta” és megállapította, hogy a felmerült 180.000,- Ft kereseti illetéket az állam viseli a régi Pp. 253. § (2) bekezdésére hivatkozással, megállapította továbbá, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének az elsőfokú eljárásban felmerült díjának kilencven százalékát az állam, míg tíz százalékát a II. r. alperes viseli [rég Pp. 84. § (1) bekezdésének b), pontja, 86. § (2) bekezdése, 87. § (2) bekezdése, a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. § (1)-(3) bekezdései]. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a perköltségre vonatkozóan is helybenhagyta.

[49] Az ítéltábla pusztán utal arra, hogy a nagyjából pernyertes II. r. alperes sérelmezte ugyan a részére megállapított 50.000,- Ft elsőfokú perköltség összegét, azonban egyrészt fellebbezést (csatlakozó fellebbezést) nem terjesztett elő, másrészt pedig a 47. számú beadványához mellékelt költségjegyzékben ilyen összegű kamarai jogtanácsosi munkadíjat számított fel.

[50] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az állam a felmerült 120.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket, továbbá a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díja kilencven százalékat viseli, míg a II. r. alperes köteles megfizetni a pártfogó ügyvédi díj tíz százalékat. E rendelkezések kapcsán a már hivatkozott jogszabályhelyekre utal vissza, azzal az eltéréssel, hogy az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontja helyett annak 46. § (1) bekezdése irányadó.

[51] A régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az ítéltábla kötelezte a felperest, hogy a régi Pp. 217. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben fizessen meg a II. r. alperesnek 10.500,- Ft, míg a III. r. alperesnek 10.500,- Ft másodfokú perköltséget (kamarai jogtanácsosi munkadíjat). Ennek összefüggésében a másodfokú bíróság felhívja a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, s megfelelően alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontját, valamint (5) és (6) bekezdéseit.

Győr, 2021. szeptember 15.

dr. Zámbó Tamás sk.

dr. Szabó Péter sk.

dr. Szalay Róbert sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró